

Biró Viola:

A szerenád-hang továbbélése Lajtha *Erdélyi esték* című vonóstriójában (1945)¹

A 20. század első felének magyar szerenádkompozíciói elsősorban Kodály *Triószerenádját* (1919–1920) tekintették modelljüknek. Kodály alig tíz évvel fiatalabb pályatársa, Lajtha László azonban, magyar kortársaitól markánsan különböző, egyéni stílusát követve önálló szerenád-hangot alakított ki műveiben. Kamarazenei termésének jelentős hányada kapcsolódik a szerenád műfajköréhez, olykor a címben is erre utaló megjelöléssel (1.. vonóstrió, op. 9 „*Sérénade*”; *Három noktürn*, op. 34; 3. vonóstrió, op. 41 „*Erdélyi esték*”). Jelen tanulmány a szerenád műfajának 20. századi alakulását, ezen belül pedig Lajtha műveit vizsgálja, különös tekintettel e műcsoport egyik legkiegyensúlyozottabb alkotására, amely keletkezési körülményeinek és idejének ellentmondva teremti meg az újra elveszített Erdély idealizált zenei ábrázolását.

¹ A Lajtha László halálának 50. évfordulója tiszteletére rendezett konferencián, 2013. február 16-án elhangzott előadás absztraktja.